

Yuri Honing kan zich nergens achter verschuilen

interview | Melodieën die niet worden afgemaakt, harmonieën die niet oplossen. Op het nieuwe album van Yuri Honing is het centrale thema 'verlangen'.

MISCHA ANDRIESSEN

Het is dat saxofonist Yuri Honing zijn vorige cd al 'True' had genoemd, ander was dat ook een goede titel voor zijn nieuwe plaat geweest. Honing: "Ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat ik op 'Desire' geen noot heb gespeeld die niet echt is."

Dat het Honing menens is, kun je al duidelijk zien wanneer je de hoezen van beide platen naast elkaar legt. Op 'True' zien we de jazzmuzikant gefotografeerd met verblindend tegenlicht, de blik van de camera afgewend en verborgen achter een zonnebril. De hoes van 'Desire' is een geschilderd portret van Honing, naakt en kwetsbaar afgebeeld. En bovendien, niet onbelangrijk, ondersteboven.

In korte tijd kwam Honings leven vrijwel volledig op de kop te staan. Wanneer hij wil opsommen wat er in de drie jaar sinds 'True' allemaal is gebeurd, komt Honing vingers tekort. Nadat hem in 2012 de hoogste onderscheiding in de Nederlandse jazz, de VPRO/Boy Edgarprijs werd toegekend, zat het Honing vervolgens zakelijk, privé en fysiek meer dan eens flink tegen. Hij lag in scheiding, en dat heeft zijn weerslag gekregen op Honings muziek. Het is al bij de eerste tonen van 'Desire' onmiskenbaar.

Het thema van de plaat is verlangen, in alle gedaanten. Verlangen naar liefde, natuurlijk, maar ook naar de dood of naar het afstand kunnen nemen van geluk of tegenspoed. Verlangen is ook een meerkoppig monster dat meerdere tegenstellingen in zich verenigt. Die intrigerende tweeslachtigheid wordt

treffend verwoord in het gedicht van Joost Zwagerman dat als hoestekst fungeert en waarin deze opmerkelijke regel staat: 'Mina daiski, noli me tangere' hetgeen in Japans en Latijn betekent: ik hou van je, raak me niet aan. Die spanning tussen overgave en terughoudendheid, zelfverlies en zelfbescherming, is op 'Desire' voortdurend voelbaar. Honing: "Verlangen is een complex fenomeen. Het begint er al mee dat verlangen lijkt te verdwijnen op het moment dat het wordt vervuld. In de muziek heb ik dat vertaald naar harmonieën die niet oplossen. Er moet steeds iets te raden, te wensen overblijven. Voor het kwartet hebben we ook een strikte rolverdeling afgesproken. Samen met pianist Wolfert Brederode creëer ik een lyrische laag. Bassist Gulli Gudmundsson en drummer Joost Lijbaart blijven daarvan opzettelijk weg, anders wordt het te veel, gaat het zweven."

Breekbare saxofoonpartij

Een mooi voorbeeld van hoe ritme en melodie elkaar kunnen versterken door tegen elkaar in te gaan, is het nummer 'Messenger.' Tegenover een opjuttende baslijn speelt Honing een tastende, breekbare saxofoonpartij. Honing: "'Messenger' is een heel belangrijk stuk dat voor mij onlosmakelijk met de voorbije periode verbonden is. Het is een nummer van Blonde Redhead, een popgroep gevormd door kunstacademiestudenten die ontzettend kunnen miskleunen, maar zoals hier, ook de spijker finaal op de kop slaan. Het nummer bestaat uit verschillende melodische lijnen die worden ingezet, maar nooit helemaal afgemaakt. Bij het thema van verlangen past dat geweldig."

Honings fascinatie voor popmuziek gaat ver terug. Die voor klassieke muziek - op 'Desire' getuigt de bewerking van Claudio Monteverdi's 'Lasciate mi Morire' daarvan - zelfs nog verder. Gedurende zijn hele carrière heeft Honing tal van muziek- en kunststromingen verkend. "Jarenlang heb ik alles opgezogen, jazz, pop, klassiek, Arabische muziek, maar bijvoorbeeld ook beeldende kunst en mode. Al dat materiaal heb ik tot me genomen, me eigen gemaakt en erop gereageerd. Die tijd is nu voorbij. Het komt nu allemaal op mijzelf aan. Dat is een nieuwe fase in mijn loopbaan. Ik zag dat, zonder me overigens te willen vergelijken, recent bij de tentoonstelling van Mark Rothko in Den Haag. Rothko is ook jarenlang doende geweest allerhande invloeden te verwerken en dan ineens schildert hij op een manier die onmiskenbaar eigen is. Alles wat hij daarvoor heeft onderzocht, zit nog wel ergens in dat werk, maar zo dat het niet

meer de aandacht trekt. Wat je ziet, is helemaal van hemzelf. Zo zie ik dat ook bij 'Desire.' Alles wat ik eerder heb gedaan, wat ik heb moeten leren en afleren, is voorwerk. Nu komt het voor ons allemaal op onszelf aan. Er is zoveel uit deze muziek weggeschraapt, dat het heel makkelijk kan misgaan. Het kan vlak worden, saai. Dus elke noot doet ertoe. Welke noot je speelt, hoe je hem speelt.'

Bij het uitbrengen van 'True' zei Honing: "Ik wil dat wanneer je deze cd opzet en naar buiten kijkt, wat je hoort en ziet bij elkaar kloppen." Hoe zit dat met de nieuwe cd? Honing gaat verzitten, is even stil. "Goede vraag, ja anders, de wereld buiten speelt op de nieuwe plaat niet zo'n grote rol. Het is mijn eigen universum wat je hoort. Dit is wat ik in al die jaren heb opgebouwd. Na de opnamen, zei ik tegen mijn band ook, dat ik niet meer kon geven dan dit. Ik ben nu bijna vijftig, dit is het, dit ben ik. Ik kan en wil me nergens meer achter verschuilen.'

Yuri Honing Acoustic Quartet Desire (Challenge Records)